

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 76/2018-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. marca 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], zastúpenej advokátom JUDr. Erikom Šablatúrom, Holičska 13, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom a uznesením Okresného súdu Senica č. k. 9 C 119/2012-45 z 26. mája 2014, postupom a uznesením Krajského súdu v Trnave č. k. 23 Co 488/2014-60 z 25. februára 2015 a postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Cdo 11/2017 z 29. novembra 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. februára 2018 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom a uznesením Okresného súdu Senica (ďalej len „okresný súd“) č. k. 9 C 119/2012-45 z 26. mája 2014 (ďalej len „uznesenie

okresného súdu“), postupom a uznesením Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 23 Co 488/2014-60 z 25. februára 2015 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“) a postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Cdo 11/2017 z 29. novembra 2017 (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu“).

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že napadnutým uznesením okresného súdu bol zamietnutý návrh sťažovateľky na obnovu konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 7 C 211/2007, ktoré bolo právoplatne skončené 26. marca 2009, a to z dôvodu, že neboli splnené podmienky na pripustenie obnovy konania podľa ustanovení Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“). Okresný súd v dôvodoch svojho uznesenia uviedol, že zákon ustanovuje trojmesačnú subjektívnu lehotu na podanie návrhu na obnovu konania, ktorá začína plynúť od toho času, keď sa účastník o dôvode obnovy dozvedel, a trojročnú objektívnu lehotu od právoplatnosti napadnutého rozhodnutia s taxatívne stanovenými výnimkami (§ 230 ods. 2 OSP). Okresný súd zistil, že v danom prípade návrh na obnovu konania bol podaný 23. júla 2012, objektívna lehota na podanie návrhu začala plynúť od právoplatnosti rozhodnutia od 26. marca 2009 a uplynula 26. marca 2012, preto bol návrh podaný oneskorene po uplynutí objektívnej lehoty, pričom zmeškanie týchto zákonných lehôt na uplatnenie návrhu na obnovu konania nemožno odstrániť.

3. Krajský súd napadnutým uznesením na odvolanie sťažovateľky potvrdil, stotožniac sa s jeho dôvodmi, uznesenie okresného súdu ako vecne správne v plnom rozsahu.

4. Proti potvrdzujúcemu uzneseniu krajského súdu podala sťažovateľka dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd napadnutým uznesením tak, že dovolanie sťažovateľky odmietol z dôvodu neprípustnosti. Najvyšší súd konštatoval, že prípustnosť dovolania vzhľadom na čas jeho podania posudzoval podľa Občianskeho súdneho poriadku, pričom nezistil sťažovateľkou namietanú vadu konania podľa § 237 ods. 1 písm. f) OSP, ktorá by mohla založiť prípustnosť dovolania proti potvrdzujúcemu uzneseniu odvolacieho súdu. Najvyšší súd sa v celom rozsahu stotožnil so závermi okresného súdu a krajského súdu pri posúdení zmeškania lehoty na podanie návrhu na obnovu konania.

5. V konaní, ktorého obnovu sťažovateľka navrhovala, okresný súd rozsudkom č. k. 7 C 211/2007-77 z 28. apríla 2008 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) zamietol žalobu sťažovateľky, ktorou sa domáhala voči žalovanej strane určenia práva zodpovedajúceho vecnému bremenu a jeho trpenie. Krajský súd na odvolanie sťažovateľky rozsudkom č. k. 24 Co 199/2008-146 z 18. februára 2009 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) potvrdil rozsudok okresného súdu a právoplatnosť nadobudol 26. marca 2009. Najvyšší súd rozhodnutím sp. zn. 3 M Cdo 1/2010 z 15. decembra 2011 zamietol mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora Slovenskej republiky podané proti právoplatnému rozsudku krajského súdu z podnetu sťažovateľky. Ústavný súd uznesením č. k. IV. ÚS 154/2012-23 z 22. marca 2012 odmietol sťažnosť sťažovateľky, ktorou namietala porušenie svojich práv okrem iných právoplatným rozsudkom krajského súdu.

6. Podstatou sťažnostnej argumentácie je nesúhlas sťažovateľky so skutkovými a právnymi závermi konajúcich súdov, ktoré podľa nej učinili nesprávne a neodôvodnené závery o oneskorení podaní návrhu na obnovu konania. Podľa sťažovateľky objektívna trojročná lehota na podanie návrhu na obnovu konania mala začať plynúť až od konečného rozhodnutia v jej veci, za ktoré považovala uznesenie ústavného súdu č. k. IV. ÚS 154/2012-23 z 22. marca 2012, a nie od právoplatnosti rozsudkov všeobecných súdov vo veci, t. j. od právoplatnosti rozsudku okresného súdu v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom krajského súdu. Sťažovateľka vidí porušenie svojich základných práv napadnutými postupmi a uzneseniami konajúcich súdov aj v tom, že konajúce súdy samy nevykonali ňou navrhnutý dôkaz výsluchom svedka (ktorým novoobjaveným dôkazom odôvodňovala svoj návrh na obnovu konania), na ten účel nenariadili pojednávanie a obmedzili sa len na záver o zmeškaní objektívnej lehoty na podanie návrhu na obnovu konania.

7. Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd o jej sťažnosti rozhodol nálezom, ktorým vysloví porušenie ňou označených základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 ústavy uznesením okresného súdu, uznesením krajského súdu a uznesením najvyššieho súdu, tieto rozhodnutia zruší a vec vráti okresnému súdu na ďalšie konanie, prizná sťažovateľke finančné zadosťučinenie v sume 6 000 € a náhradu trov konania.

8. Sťažovateľka zároveň ústavnému súdu navrhla, aby dočasným opatrením odložil vykonateľnosť uznesenia okresného súdu, uznesenia krajského súdu a uznesenia najvyššieho súdu.

II.

9. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

10. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

11. Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľky a skúmal, či nie sú dané dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ktoré bránia jej prijatiu na ďalšie konanie.

12. Predmetom sťažnosti je namietané porušenie základných práv sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 ústavy postupom a napadnutými rozhodnutiami najvyššieho súdu, krajského súdu a okresného súdu (ktorými konajúce súdy

zamietli návrh sťažovateľky na povolenie obnovy konania a následne bolo odmietnuté aj dovolanie sťažovateľky proti potvrdzujúcemu rozhodnutiu krajského súdu) z dôvodov zhrnutých v bode 6 tohto uznesenia.

K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu, krajského súdu a najvyššieho súdu

13. Sťažovateľka neuviedla žiadnu argumentáciu na podporu ňou namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov v ňou označených konaniach, čo samo osebe zakladá dôvod na odmietnutie sťažnosti v tejto časti pre jej zjavnú neopodstatnenosť. Napriek tomu ústavný súd konštatuje, že možnosť porušenia tohto základného práva sťažovateľky je objektívne vylúčená tým, že v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu konanie o návrhu na obnovu konania ako i dovolacie konanie boli právoplatne skončené. Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa č. 46 ods. 1 ústavy, na právnu pomoc podľa čl. 47 ods. 2 ústavy a na verejné prerokovanie jej veci v jej prítomnosti s možnosťou vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom a uznesením okresného súdu

14. Pokiaľ sťažovateľka namieta porušenie ňou označených práv uznesením okresného súdu, proti ktorému bol prípustný a sťažovateľkou aj využitý riadny opravný prostriedok – odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd, ústavný súd konštatuje, že právomoc iného súdu poskytnúť ochranu základným a iným právam sťažovateľky vylučuje právomoc ústavného súdu v tej istej veci. Preto ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci.

K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa č. 46 ods. 1 ústavy, na právnu pomoc podľa čl. 47 ods. 2 ústavy a na verejné prerokovanie jej veci v jej prítomnosti s možnosťou vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom a uznesením krajského súdu a postupom a uznesením najvyššieho súdu

15. Ústavný súd vzhľadom na sťažovateľkou podané dovolanie proti uzneseniu krajského súdu a uzneseniu najvyššieho súdu, ktorým najvyšší súd rozhodol o tomto dovolaní, považoval za zachovanú lehotu na podanie sťažnosti smerujúcej proti uzneseniu krajského súdu [porovnaj rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) vo veci Zvolský a Zvolská v. Česká republika z 12. 11. 2002, sťažnosť č. 46129/99].

16. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

17. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

18. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmavať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaniach, ktoré im predchádzali, alebo samotných rozhodnutiach došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmavania vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00) a tiež by mali za následok porušenie niektorého z princípov spravodlivého procesu, ktoré neboli napravené v inštančnom (opravnom) postupe všeobecných súdov.

19. Ústavný súd zvyčajne, že súčasťou práva na spravodlivé konanie je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (m. m. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (porovnaj napríklad *Georgidias v. Grécko* z 29. 5. 1997, Recueil III/1997).

20. Ústavný súd poukazuje aj na svoju judikatúru, v súlade s ktorou otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí (v zásade) do výlučnej právomoci najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu.

21. Ústavný súd spravujúc sa svojou už uvedenou stabilizovanou judikatúrou posúdil možnosť namietaného porušenia sťažovateľkou označených základných práv postupom a uznesením krajského súdu a postupom a uznesením najvyššieho súdu v nadväznosti na sťažovateľkou vymedzené dôvody sťažnosti v merite jej sťažnostnej argumentácie (bod 6 tohto uznesenia).

22. Ústavný súd konštatuje, že argumentáciu sťažovateľky nevyhodnotil ako spôsobilú spochybniť ústavnú udržateľnosť záverov krajského súdu ani najvyššieho súdu,

a nezistil, že by napadnutý postup a rozhodnutia boli svojvoľné alebo v zjavnom vzájomnom rozpore, či urobené v zrejmom omyle a v nesúlade s platnou právnou úpravou, či nedostatočne odôvodnené, a tým mohli zakladať dôvod na zásah ústavného súdu v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy.

23. Ústavný súd konštatuje, že krajský súd stotožniac sa so závermi okresného súdu sa podrobne a dôsledne vysporiadal s odvolacou argumentáciou sťažovateľky a najvyšší súd sa dôsledne vysporiadal s dovolacou argumentáciou sťažovateľky (pričom odvolacia i dovolacia argumentácia sťažovateľky sa v podstatnej časti zhoduje s jej sťažnostnou argumentáciou, pokiaľ ide o splnenie zákonných podmienok na povolenie obnovy konania) a svoje skutkové i právne závery dostatočne a logicky odôvodnili, ako to je zrejmé z odôvodnenia uznesenia najvyššieho súdu, v ktorom sa uvádza:

«V prejednávanej veci dovolateľka napadla návrhom na obnovu právoplatný rozsudok z dôvodu, že sa dozvedela o existencii svedka len niekoľko dní pred podaním návrhu na obnovu konania, pričom jeho výsluchom by jej ako navrhovateľke bolo priznané právo zodpovedajúce vecnému bremenu. Jednou z podmienok povolenia obnovy konania podľa predchádzajúcej, ako aj podľa súčasnej právnej úpravy, je včasné podanie návrhu na obnovu konania. Súdny preto správne v danej veci skúmali dodržanie objektívnej trojročnej lehoty (§ 230 ods. 2 O.s.p.), ktorej navrátenie je neprípustné (§ 230 ods. 3 O.s.p.). Začiatok plynutia tejto lehoty posúdili oba súdy jednotne, a to od právoplatnosti napadnutého rozhodnutia (Okresného súdu Senica z 28. apríla 2008 č.k. 7C/211/2007-77 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave 18. februára 2009 sp.zn. 24Co/199/2008, právoplatného dňa 26. marca.2009), pričom dovolateľka datuje začiatok jej plynutia od „konečného rozhodnutia“, ktorým podľa jej názoru je rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 22. marca 2012 č.k. IV. ÚS 154/2012-23...

V preskúmvanej veci sa Najvyšší súd Slovenskej republiky stotožňuje so záverom odvolacieho súdu a súdu prvej inštancie a na doplnenie uvádza: Občiansky súdny poriadok v § 230 stanovil na podanie návrhu na obnovu konania subjektívnu a objektívnu lehotu, tak ako to správne konštatovali súdy oboch inštancií vo svojich rozhodnutiach. Subjektívna lehota na podanie tohto návrhu bola trojmesačná; jej začiatok plynul od času, keď sa ten, kto obnovu navrhol, dozvedel o dôvode obnovy, alebo keď mohol dôvod obnovy uplatniť.

Objektívna lehota na podanie návrhu na obnovu konania bola trojročná a začala plynúť od okamihu, kedy obnovou napadnuté rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť; po uplynutí trojročnej lehoty mohol byť návrh na obnovu podaný len v z dôvodov uvedených v § 230 ods. 2 O.s.p. Obe lehoty (subjektívna i objektívna) boli lehotami zákonnými a nebolo možné ich predĺžiť, ani skrátiť. Z dikcie predchádzajúcej platnej právnej úpravy v čase rozhodovania súdov oboch inšancií zreteľne vyplýva skutočnosť, že začiatok plynutia objektívnej trojročnej lehoty sa počítal od okamihu nadobudnutia právoplatnosti napadnutého rozhodnutia a nie od konečného rozhodnutia ako uvádza dovolateľka. Súdny oboch inšancií správne vyhodnotili, ak dospeli k záveru, že návrh na obnovu konania bol podaný oneskorene. Napadnuté rozhodnutie Okresného súdu Senica z 28. apríla 2008 č.k. 7C/211/2007-77 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave z 18. februára 2009 č.k. 24Co/199/2008-146, nadobudlo právoplatnosť dňa 26. marca 2009, v dôsledku čoho objektívna lehota uplynula dňa 26. marca 2012. V súvislosti s uvedeným dovolací súd poukazuje na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. III. ÚS 285/2015 z 10. júna 2015, ktorý vo svojom rozhodnutí síce okrajovo ale uviedol, že „Podstatou subjektívnosti lehoty je, že sa začiatok jej plynutia odvodzuje od subjektívneho momentu, t.j. od momentu, kedy subjekt, na ktorý sa právna norma viaže, subjektívne vnímal určitú skutočnosť vonkajšieho sveta. Zákonodarca v znení právnej normy ani v prípade, že dôvodom obnovy konania je rozhodnutie, neviaže začiatok jej plynutia na moment nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia, ktoré je dôvodom obnovy, na rozdiel od lehoty objektívnej, ktorú jednoznačne v znení ustanovenia § 230 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku na moment právoplatnosti viaže (v tomto prípade ide o moment právoplatnosti rozsudku, o ktorého obnovu ide)“. Uvedené vylučuje potom tvrdenie dovolateľky počiatku plynutia objektívnej lehoty od právoplatnosti konečného rozhodnutia v konaní v domnienke, že podľa nej sa jedná o rozhodnutie ňou uvedeného rozhodnutia ústavného súdu. ...

Vzhľadom na uvedené možno zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania dovolateľky nemožno vyvodiť z ustanovení § 239 O.s.p., ani z ustanovenia § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dovolanie žalobkyne podľa § 447 písm. c/ CSP ako procesné neprípustné odmietol...»

24. Ústavný súd zdôrazňuje, že obnova konania je v občianskom súdnom konaní mimoriadnym opravným prostriedkom, ktorý je spôsobilý vyvolať zmenu alebo zrušenie právoplatného rozhodnutia. Predstavuje zákonom povolenú odchýlku od zásadnej požiadavky, ktorou je záväznosť a nezmeniteľnosť právoplatných rozhodnutí. Obnova konania však nie je generálne použiteľná a možno ju povoliť len vo výnimočných prípadoch. Základná idea mimoriadnych opravných prostriedkov totiž vychádza z toho, že právna istota a stabilita nastolené právoplatným rozhodnutím sú v právnom štáte (čl. 1 ods. 1 ústavy) narušiteľné len mimoriadne a výnimočne. Účelom zakotvenia obnovy konania do systému mimoriadnych opravných prostriedkov je umožniť účastníkovi konania nové konanie s novým rozhodnutím vo veci, v ktorej sa konanie už skončilo právoplatným rozhodnutím. Obnova konania má takto umožniť, aby došlo k náprave skutkových omylov, z ktorých sa pri vydaní napadnutého rozhodnutia vychádzalo. Jedným z kritérií prípustnosti obnovy konania je aj dodržanie zákonnej lehoty na podanie návrhu na obnovu konania. Podľa platnej a účinnej zákonnej úpravy možno návrh na obnovu konania podať v subjektívnej trojmesačnej lehote, plynúcej od času, keď sa účastník dozvedel o dôvode obnovy, alebo od času, keď tento dôvod mohol uplatniť. Objektívna lehota na podanie návrhu na obnovu konania je v zásade trojročná a plynie od právoplatnosti rozsudku. Uplynutím tejto lehoty je v právnom štáte uprednostnená požiadavka právnej istoty nastolenej právoplatným rozhodnutím pred novým konaním (a prípadným novým rozhodnutím) vo veci. Teda, ak účastník podá návrh na obnovu konania po uplynutí zákonných lehôt na jej podanie, súd jeho návrh obligatórne zamietne. Zákonná úprava zvyrazňujúc charakter obnovy konania ako mimoriadneho opravného prostriedku navyše uvádza, že navrátenie lehoty na obnovu konania nie je prípustné (§ 230 ods. 3 OSP).

25. Keďže ústavný súd nezistil možnosť porušenia sťažovateľkou označených práv postupom a uznesením krajského súdu ani postupom a uznesením najvyššieho súdu, pokiaľ ide o sťažovateľkou namietané závery o oneskorenom podaní návrhu na obnovu konania, odmietol jej sťažnosť v tejto časti z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

26. Vo vzťahu k námietkam sťažovateľky, že konajúce súdy samy nevykonali ňou navrhnutý dôkaz výsluchom svedka (ktorým novoobjaveným dôkazom odôvodňovala svoj návrh na obnovu konania), na ten účel nenariadili pojednávanie a obmedzili sa len na záver o zmeškaní objektívnej lehoty na podanie návrhu na obnovu konania, ústavný súd konštatuje, že z obsahu odvolacej ani dovolacej argumentácie sťažovateľky zhrnutej v napadnutých rozhodnutiach nevyplýva, že by sťažovateľka uvedené námietky uplatnila v odvolacom či dovolacom konaní.

27. Zásada subsidiarity právomoci ústavného súdu (čl. 127 ods. 1 ústavy a § 49 zákona o ústavnom súde) limituje vzťah ústavného súdu ku všeobecným súdom, z ktorej zásady okrem iného vyplýva, že v prípade konania pred všeobecnými súdmi musí sťažovateľ ochranu svojich základných práv a slobôd vrátane argumentácie s tým spojenej uplatniť najskôr v tomto konaní a až následne v konaní pred ústavným súdom, pretože v opačnom prípade by ústavný súd nedisponoval právomocou na posúdenie takejto argumentácie (III. ÚS 90/03, III. ÚS 135/03, III. ÚS 201/04). Pretože sťažovateľka uplatnila tieto námietky až v konaní pred ústavným súdom, ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmieta z dôvodu nedostatku právomoci podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

28. Vzhľadom na to, že sťažnosť ako celok bola odmietnutá, bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky formulovanými v petite jej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. marca 2018